

CULTURA I ESPECTACLES

42 La Bolívia de Casajuana

45 Mònica López actua a 'Intacto'

L'última Sopa

La banda de Girona va acomiadar-se definitivament de l'escena amb un tercer concert a la sala Razzmatazz

J.M. Hernández Ripoll
BARCELONA

Ahir a la nit va servir-se l'última ració calenta de Sopa de Cabra. La banda de Girona ha dit adéu en un dels millors moments de la seva carrera, que es tancarà amb l'edició d'un nou disc en directe.

Els Sopa van servir ahir al Razzmatazz la tercera taça. La definitiva. A partir d'ara són una banda per a la història que només sonarà de manera virtual als discos o als vídeos. La decisió feia un any que estava presa i ni ells mateixos podien imaginar que amb l'anunci de la seva dissolució tornarien a trobar la popularitat que se'ls negava des que van decidir gravar *Mundo inferno*, aquell maleït disc en castellà que va donar un tomb radical a la seva carrera. Però ahir, van tornar a omplir un aforament mossegat per unes càmeres de televisió que tampoc van voler perdre's l'última ració calenta de Sopa de Cabra. L'últim concert. L'últim adéu.

L'últim tampoc va ser un concert per a la nostàlgia. Els Sopa no van recórrer a la llàgrima fàcil ni a un comiat tràgic. L'últim concert va ser un concert alegre, amb trempera i amb sorpreses com la presència a l'escenari de Joan Cardona *Ninyin*, que no podia perdre's de cap de les maneres el punt final d'una banda nascuda sota l'ombra de la seva ferotge guitarra. Ara bé, intentar fer una crítica d'aquest últim concert seria caure en el mateix parany d'a-

Els més entusiastes treuen una pancarta ahir a la nit durant l'últim concert

FRANCESC MELCION

La sorpresa de la nit va ser la presència del guitarrista Joan Cardona actuant sobre l'escenari de la sala

quells discursos pòstums que repassen la vida i miracles del difunt. Tant és que sobre l'escenari es mostressin tan penetrats com sempre, o dir que el binomi Gerard Quintana - Josep Thió toca de memòria, o apuntar que algunes de les cançons més noves, com ara *Sents*, podrien tenir una vida molt més llarga si el grup continués en carretera. Però això ara és el que menys importa. El que importa és que

han dit adéu en un moment irrepetible i que l'anunci de la seva absència ha sigut suficient per despertar la voracitat de l'opinió pública que els ha reservat un lloc entre els noms més grans de la música del país.

Els dubtes

Ara afirmen que han rebutjat propostes molt llamineres per tornar a actuar plegats. Però acceptar-ho seria equivocar-se de totes totes. Convertirien aquest comiat fet per la porta gran, en una pantomima innecessària. Ells seran conseqüents amb aquest adéu definitiu que ahir va congrega la plana major de la cultura catalana amb el conseller Jordi Vilajoana al capdavant i amb el gruix de les veus més importants del rock català. Ningú va voler perdre's aquest

En total van interpretar prop d'una trentena de les cançons més emblemàtiques de la seva carrera

gran esdeveniment que ja ha passat a la història. I així ho va ser també per a la gent que omplia la sala i que va poder cantar gairebé una trentena de cançons, un repertori del qual la meitat eren temes escrits abans del llegendari concert del Palau Sant Jordi del juny de 1991.

La música callava quan les agulles del rellotge coincidien amb la mitja nit. Darrere quedaven prop de dues hores i

mitja de rock, temps suficient per repassar els grans èxits de la seva carrera: *El carrer dels torrats*, *Si et quedes amb mi*, *El boig de la ciutat*, *Sexo (que ne hace feliz)*, *L'Empordà* o *Podré tornar a enrera*. És a dir, la millor Sopa fins a arribar als compassos de *Mai trobaràs*. Peces interpretades amb potència, cançons que van des del *pop* més tou escoltat a *Sota una estrella*, al rock més *heavy* com és el cas de la versió que fan del *Rock'n'roll* dels Led Zeppelin. Tot això, evidentment, amanit amb els característics crits de "sou collonuts", amb les senyeres estel·lades, amb les pancartes que demanaven "Sopa per sempre" i amb més d'una llàgrima vessada. Aquest, indubtablement, ha sigut el millor dels adéus possibles. L'adéu que tots desitjarien. Tres concerts per a la història.